

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντρικολιό)

συμπαθέστατος ήθοποιός του κινηματογράφου Λίους Στόν — «ό ξηφθος με τὰ κάτασπρα μαλλιάς, όπως τόν αποκαλοῦν οἱ συνάδελφοί του — εἶχε τελευταία μὰ νόστιμη δικαστικὴ περιπέτεια.

—Μία κυρία ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τὸν ἄλεσε στὸ δικαστήριον νὰ δώσει μερικὲς ἐξηγήσεις... γιὰ τὸ παρελθόν του, ἐπειδὴ ὁ καλλιτέχνης μοιάζει καταληκτικὰ μὲ τὸ σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος ἐξαφανίστηκε πρὸ δεκαπενταετίας. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ λαμπρὴ αὐτὴ κυρία εἶχε τὴ γνώμη διὰ τὸ Λίους ἦταν ὁ σύζυγός της, ποὺ ἄλλαξε ὄνομα... γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀνακαλύψῃ!

—'Ο Λίους Στόν πῆρε τὸ πρᾶγμα στ' ἄσπεια. Δῆλωσε, μάλιστα, στὸ δικαστήριον μὲ μεγάλη σοβαρότητα: «'Η κυρία μὲ εἶδε νὰ παίζω σὲ τόσα φιλμ τὸ ὄλοο γόητος ποὺ ἀφίνει τὴ μὰ γυναῖκα γιὰ νὰ πᾶρῃ τὴν ἄλλη, ὥστε πιστέψω σὸ τέλος διὰ ἐμὰ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπατεῶν τῶν γυναικῶν... Τὸ βέβαιον πάντως εἶνε διὰ ἂν εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ τὴν γνωρίσω πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, δὲν θὰ ἔκανα ποτὲ τὴν ἀνοήσιαν νὰ ἐγκαταλείψω μὰ γυναῖκα τόσο ὀραία...»

—'Η κυρία ἐμεῖς δὲσε φιλαρέσκως, ἀκούοντας αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο καὶ παρακάλεσε τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου νὰ μὴ ἐνοχλήσῃ περισσότερο τὸν καλλιτέχνη...

—'Εχουν καὶ οἱ ἀστέρες πὰ βάσανά τους, ὅπως οἱ κοινὸι θνητοί. 'Η Ζᾶν Μάρλοου, λόγου χάρι, — ἡ ποὺ χαρδεμένη βεντέττα τοῦ Χόλλυγουντ, ἀνησυχεὶ καὶ φοβάται διὰ διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ βγάλῃ ὄνομα ἐβλάτω, μοιραίας δηλαδὴ γυναίκας. 'Η ἀλήθεια εἶνε διὰ τέτοιους ὀδύους ὑπεδύθη σ' ὅλα τὰ φιλμ στὰ ὁποῖα ἐπαιξε ὡς τώρα. Μὰ τὸ ἰδανικὸν της δὲν εἶνε αὐτὸ. 'Η Ζᾶν θέλει βέβαια νὰ εἶνε ἐλευθερικὴ καὶ γοητευτικὴ, μὰ χωρὶς νὰ παρουσιάζεται ὡς γυναῖκα ποὺ σπέρνει γέλωτ τῆς τὸν ἄλλοθι καὶ τὴν καταστροφῇ... Δὲν θέλει νὰ εἶνε ἡ προσωποποίησης τῆς σκληρῆς καὶ ἀνεξίτητης ὀμορφιάς. Θέλει νὰ ἔχη κατὰ τὸ ἀνθρώπινο ἐπάνω της...

—Καὶ ἐπέμενε τόσο νὰ μὴ διατηρήσῃ στὴν ὀθόνη τὸ χαρακτῆρα τῆς «βλάτω» ὥστε ὁ σκηνοθέτης της ἔκανε τὴ χάρι ποὺ τοῦ ἤρπαισε καὶ τῆς ἔδωσε σὸ τελευταῖον τῆς φιλμ «'Η γοητευτικὴ» τὸ ὄλοο μιάς νέας χαριτωμένης, μὲ ἀπὴλὴ καὶ ταπεινὴ καρδιά...

—'Η ὀραιοπάτη Γαλλίς βεντέττα Φλορέλ — ἡ γυναῖκα μὲ τὸ στυγερὸν παρελθὸν καὶ τ' ἀμείρητα ἐρωτικὰ σκάνδαλα, εἶχε τελευταῖα τὰ ἐξῆς σὸ συντάκτη ἑνὸς παρισνοῦ κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ, σχετικὰ μὲ τὸ ντύσιμόν της:

—«'Όταν δὲν παίζω, φοροῦ τοιαυτέες σκούρες καὶ κατὰ προτίμησιν, μαῖον ἀνοσμίλ. 'Όταν ὀμως γυρίζω σὲ φιλμ φοροῦ, ἀπεναντί-

στὴν ἑπαυλὴ του, φροντίζανε νὰ ταπεινῶνε ἀρκετὰ ἀπ' τὰ ποὺ ἀκριβὰ του ποῦρα.

Τὶ αὐτοὺς ἔβαζε νὰ τοῦ φτείνον πολλὰ ποῦρα ἀπ' τὸν ποὺ πρόστυχο καὶ τὸν ποὺ βαρὺ καπνὸ καὶ τὰ τοποθετοῦσε μέσα στὰ πολυτελῆ κοτυὰ τῶν ἀκριβοτέρων μαρκῶν. Ἀντιθέτως δέ, τὰ καλὰ ποῦρα τὰ ἔκρυβε μέσα σὲ κοτυὰ καταπύρξις ποιότητος. 'Ἐτα οἱ τζαματζήδες ἐτιμωροῦντο. Κάθε τόσο μάλιστα ὁ 'Εντεροσὺν ἔπαυρε μόνος του τὸ πολυτελὲς κοτυὰ καὶ τοῦ προσέφερε ὑποχρεωτικῶς ἀπὸ ἕνα ποῦρον, δινόντάς τους καὶ φωτιὰ ὦ ἀνάγνω, γιὰ ν' ἀπολαμβάνῃ ἔτσι τοὺς μορφασιμὸς τῆς δυσαρρεσκείας τῶν καὶ τὰ βηζήματά τους.

Μία ἀδυναμία του ἦταν νὰ πηγαῖν κάθε βδομάδα σὸ γαῖδουροπάζαρο τοῦ Κόβεν Γ'άοντνεν καὶ ν' ἀγοράζῃ ὅλα τὰ γέριμα, τ' ἀρρωστημένα καὶ τὰ καχεκτικὰ γαῖδουρά καὶ νὰ τὰ στέλνῃ ἔπειτα στὰ ἀπέροσταν λειβάδια του ποὺ ἦσαν δίπλα στὴν ἑπαυλὴ του.

'Εκτός ἀπ' τοὺς τζαματζήδες, συνήθιζε νὰ σκαρώνῃ φάρσες σ' ὄλους τοὺς ἀνθρώπους. Τὶς νύχτες, στοὺς διαδρόμους τῆς ἑπαυλεῶς του, ἄπου δὲν ὑπῆρχαν παρὰ μόνον λάμπες πετρελαίου καὶ πολυέλαιον, σχηματίζονταν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ οἰκίαι. 'Ο 'Εντεροσὺν παραμόνευε ἐπ' αὐτῆς καὶ ὅταν κανεὶς ἀπ' τοὺς φιλοξενουμένων του γυρίζε μόνος του στὸς διαδρόμους, αὐτὸς βρόντοπως δυνατὰ, μὲ δύναμιν, μὰ ἀπ' τὶς πόρτες, γιὰ νὰ τὸν ξαφνίσῃ καὶ νὰ τὸν τρομάξῃ.

Μία φορὰ ἔκανε περὶτοια μὲτὶν μὲ διὸ φίλους του στὸν κῆτρο καὶ εἶδε ἕναν κηπουρὸ ποὺ κομίζανε στὴ γλῆψ. Ἀμέσως σταμάτησε, πλησίασε τὸν κομμιμένο κηπουρὸ καὶ, βγάζοντας τὸ πασιό, τὸ ἔφερε πλάι σ' αὐτὸ του καὶ πυροβόλησε στὸν ἀέρα.

ας, ἀνοιχτόχρωμες τοιαυτέες. Προτιμῶ τὰ χρώματα ἐκεῖνα ποὺ φαίνονται στὴ φωτογραφία γυρίζα ἀνοιχτά. Εἶνε τὰ ποὺ συμπαθητικὰ καὶ εὐχάριστα σὸ μάτι χρώματα. 'Όταν παίζω, προσπαθῶ νὰ προητοῖμαι τῆς μόδας, σὲ τρόπο ὥστε τὸ ντύσιμό μου νὰ φαίνεται ὀκωσθητέστε συγχρονισμένον ὀστερ' ἀπὸ διὸ-τρία χρόνια καὶ νὰ μὴ προ-καλῇ μειδιάματα μὲ τὴν ντεμοντέ ἐμφάνισίν του...».

—Γιὰ τὸ γύρισμα ὀμορμένων σκηνῶν τῆς «Λευκῆς Ἀδελφῆς», ἑνὸς φιλμ σὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστήσῃ ἡ 'Ἐλεν Χάις καὶ ὁ Κλάρκ Γκῆντλ, χρειάστηκε νὰ κατασκευασθῶν σὸ στυντιο μὴ λίμη, περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἕνα πάρκο. Τρεῖς τόνοι λαμαρίνας χρησιμοποιήθησαν γιὰ τὴν κατασκευὴ τῆς λίμνης. Καὶ πολλὰ βαγόνια ὀμοιον μετεφέρθησαν ἀπὸ μακρινὰ σημεία γιὰ νὰ στροβιθῶν ἡ δεικτοστοχίαι. Τὸ ποὺ ἀσυνήθιστον ὀμως εἶνε διὰ τὸ ντεκόρ αὐτὸ ἔχει καὶ δώδεκα τελῶνια δέντρα, ποὺ τὰ ἔσφιζον ἀπὸ ἕνα δάσος γιὰ νὰ τὰ φυτῶν μῆσα σὸ στυντιο!.

—'Ἐνα παρισνὸ κινηματογραφικὸ περιοδικὸ ἀπέτανε στὶς διασημότερες δειτέτες τῆς γαλλικῆς ὀθόνης τὸ ἐξῆς ἐρωτήματα: «Πῶς κατορθώνετε καὶ κλαίτε σὲ μὴ δραματικῇ σκηνῇ;»

—'Ιδοὺ τὴ ἀπάντησις ἡ Σοῦζυ Βερντόν στὸν συντάκτη τοῦ περιοδικοῦ: «Κἀνενα τεχνικὸν μέσον δὲν μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν πραγματικὴν, τὴν εὐκρινῆ συγκίνησι. Ἐπίσης φρονῶ, διὰ ἡ ἀνάμνησι λυπηρῶν γεγονότων δὲν μπορεῖ, σὲ μὴ ὀμορμένη στιγμῇ, νὰ προκαλέσῃ τὰ δάκρυα τοῦ καλλιτέχνη, ἂν ἡ συγκίνησις δὲν πηγάζῃ ἀπὸ τῆς δραματικῆς ὑπόθεσι τοῦ πενᾶριου.

—Δὲν σὰς συνέθη ποτὲ νὰ θέλετε νὰ κλάψετε σὲ μὴ σκηνῇ καὶ νὰ μὴ σὰς ἔρχωνται δάκρυα;» ῥώτησε τὴ βεντέττα ὁ δημοσιογράφος.

—«'Όχι, ποτὲ. Εἶμαι, βλέπετε, τόσο συνθηθισμένη σ' αὐτοὺς τοῦ εἶδους τὶς σκηνῆς! Ἐξ ἄλλου, ἔχομε καὶ τὸ δυνατὸ φῶς τῶν προβολῶν, ποὺ κορυφᾷ τὰ μάτια καὶ προκαλεῖ δάκρυα. Θὰ μπορούσα νὰ προσέσω καὶ τὴν ἐξῆς λεπτομέρεια: 'Όταν ἦσιν μικρῇ, συνήθιζε νὰ κλαίω μὲ τὴν παραμικρῇ ἀσχημῇ. Καθὼς βλέπετε, λοιπὸν τὸ κλάμα εἶνε παλῆ συνθήσια γιὰ μένον.»

—Καὶ ἡ Σοῦζυ Βερντόν — προσθέτει ὁ παρισνὸς δημοσιογράφος — ἐνῶ ἔλαγε αὐτὰ, εἶχε τὸ πρόσωπό της φωτισμένον ἀπὸ ἕνα ἀνοιχτόκαρδο γέλιο, ὡς νὰθελε νὰ διαψεύσῃ τὰ λεγόμενά της.

—'Ορίστε τώρα καὶ ἡ ἀπάντησις τῆς Σουζάνας Μπαζνέτι, ποὺ ἔκανε τὸ ὄλοο τῆς αὐτοκράτειρας Εὐγενίας στὶς «Αὐτοκρατορικῆς Βιολέττες»:

—«Δὲν μοῦ εἶνε καὶ τόσο δύσκολον νὰ βάλω τὰ κλάματα, ὅποτε θέλω. Πρὶν ὀρχίσω νὰ παίζω μὴ δραματικῇ σκηνῇ, συγκεντρώνω μὲ στὸν ἑαυτό μου καὶ θυμᾶμαι διάφορα λιπηρὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς μου. Πολλῆς φορῆς μὲ βοηθᾷ γιὰ νὰ κλάω καὶ ἡ μουσικῇ, μὴ μελαγχολικῇ μελωδιᾷ λόγου χάριν. Ποτὲ μου ὀμως δὲν ἔχρησιμοποίησα γλυκερινῇ ἢ ἕνα φιαλίδιον μὲ ἀλκαλικὰ, ὅπως κάνουν οἱ πρωτότερον ἠθοποιοί. 'Η ἀλήθεια βέβαια εἶνε διὰ, μετὰ τὰ διὸ αὐτὰ μέσα, τὰ δάκρυα τρέχουν ποτᾶμ, μὰ ἡ ἔκφρασι τῆς συγκινήσεως δὲν εἶνε ἀληθινή, δὲν μεταδίδεται στὸν θεατή.»

—'Η γερμανικὴ κινηματογραφικῇ παραγωγῇ διατρέχει τώρα περὶτοια ναρκώσεως. Τὰ στυντιο δὲν γυρίζουν πετὰ φιλμ, ἐπειδὴ δὲν ἔχρουν ἂν ἡ χιτλερικῇ λογοκρισία θὰ τὰ ἐγκρίνῃ ἢ ὄ ἀπαγορεύσῃ τὴν προβολὴ τους.

Ἡ Γαλλίς βεντέττα Ἰρέν Ντιόν, σὸ νῦν τῆς φιλμ «Μπᾶν — Στρέη».

Ἡ περὶρρημῇ Γαλλίς ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου Οὐγκῆτ Ντυρλό.